

काल रितसर दिनदयाल अनोखे दूकानाचे ऊद्घाटन झाले. सर्व मान्यवरांनी ह्या अफलातून विचाराचे कौतूक केल. कौतूकास्पदच तर आहे हे! . अरे आजकाल फूकट प्रेम सुद्धा मिळत नाही नाहीतर अनाथाश्रम आणि वृद्धाश्रम ह्यांच अस्तित्वच नसतं. तर सांगण्याचा मुद्दा हा की फूकट काहीच मिळत नाही....

पण आपल्या अवतीभवती अगदी हाकेच्या अंतरावर अनोखे दूकान आहे.. आणि तिथे सगळ्या गोष्टी फूकट मिळतात. लोकांचा विश्वास बसणारच नाही, कारण जग विश्वास ठेवण्यासारखं नाही अशीच आपली समजूत आहे पण काहीअंशी समाजात माणूसकी जिवंत असण्याची काही उदाहरण सापडतात. प्रत्येकानी जर विचार केला की जग हे असंच आहे, तर या जगाचा ह्या समाजाचा एक भाग आपण सुद्धा आहोतच की. मग दूसरीकडे बोट दाखवतांना आधी मी माझ्या समाजाकरिता काय करू शकतो? हा प्रश्न एकदा स्वतःस विचारा, हा प्रश्न पडला कि अशी अफलातून दूकानं ऊघडतात. मी समाजाप्रती काय करू शकतो ह्या एका विचारानी पछाडलेल्या एका अवलीया नेत्याचं मला कायम कौतूक वाटत आलय. त्यांच नाव आहे श्री. संदिपजी दिवाकरराव जोशी, सत्तापक्ष नेता तसेच लघू व मध्यम विकास महामंडळाचे अध्यक्ष. बरं ह्यांचा दरवर्षी असामान्य असा प्रोजेक्ट असतो. त्यात दिनदयाल थाली, दिलदयाल रूग्णवाहिका, दिनदयाल फिरता दवाखाना, रूग्णांना कपडे वाटप, आणि आता हा प्रोजेक्ट.

ह्या दिनदयाल अनोख्या दुकानाची संकल्पना खरचं अफलातून अशीच म्हणावी. कुणीही यावं आणि फूकट घेवून जावं. कसं शक्यय हे? काहीतरीच काय? असं कुठ होत का? एक ना अनेक प्रश्नांच मोहोळ ऊठलय सगळीकडे. खरंतर खूप सोपप उत्तर आहे ह्याचं.

बघा हं

ज्यांच्याजवळ जे अतिरिक्त.. ते करानं रिक्त.

आणि ज्यांच्याकडे नाही त्यांनी घेवून जा बिनधास्त.!

कितातरी गरज नसलेल्या गोष्टींचा संचय करणे आणि साठवून ठेवणे ह्यां छंदाला बाजूला सारून ती गोष्ट आपण त्या अनेख्या दुकामामधे नेवून द्यायची. आणि घेवून जाणाऱ्याच्या चेहऱ्यावरच्या अनोख्या आनंदाचं धनी व्हायचं. समाधानाचा अनुभव घ्यायचा. ह्या पेक्षा आयुष्यात जगावयास लागतं तरी काय हो!

बरं हे केवळ गरिबांकरीता आहे असं वगैरे काही नाही.. तिथे तुमच्या माझ्या सारखे सगळेच जा. माझ्यापूरतं बोलायचं झालं तर मी पुस्तकांना प्राधान्य देईल. तिथे तुम्ही जावून बघा. सगळं मिळेल. तुमच्या कडे जे निरर्थक असेल ते तिथे कुणाला निकडीचं असेल.

पण तरीसुद्धा माझं त्या अनोख्या दुकानातून सामान घेवून जाणाऱ्यांना एक विनंती आहे, जेवढं हवं तेवढचं न्या. गरजेचं असेल तेच न्या. लूट नको.

मी तर म्हणेल ज्यांच्याकडे दोनचार घर असतील नं देवून टाका बेघरांना. कुणासाठी मागे सोडायचं हो.. जे म्हातारपणामधे वृद्धाश्रमात नेवून ठेवतात त्यांच्याकरिता?

कळू द्या समाजाला दातृत्व काय ते. त्या अनोख्या दुकानात राहायला एखाद्याला घरं मिळावं
अशी एखादी घटना घडावी नी पंडीत दिनदयालजींच्या नावाने सुरु केलेल्या त्या अनोख्या
दुकानाची चर्चा जगभर व्हावी हिच मनीमानसी ईच्छा.
शेवटी संदीपजीसारख्या सहृदयी व्यक्ती बदल मी एवढंच म्हणेल..
" वो जो सबके सामने जिक्र नही करता है....!
अंदर ही अंदर फिक्र बहोत करता है!
फिक्र के आगे वो अनोखे
अंदाज पेश करता है...
खुद से शुरू कर औरों का...
पथदिप बनकर
चिरांग जलाते चलते रहता है....
चलते रहता है...
कारवा बढता रहता है.....